

עפ 43924-10-25 - גלית מזל מוטעי נ' מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 43924-10-25

11 ינואר 2026

המבקשת

גלית מזל מוטעי

המשיבה

מדינת ישראל

בשם המבקשת - עו"ד בן ציון ציטרין
בשם המשיבה - עו"ד ענת שמעוני
החלטה

הרשמת חני טל-פרימור

1. לפני בקשת להארכת המועד להגשת ערעור על גזר דינו מיום 15.7.25 של בית הדין האזורי תל אביב (השופטת דפנה חסון זכריה; הע"ז 33680-11-19).

ההליך בבית הדין האזורי

2. בהליך קודם (הע"ז 7385-03-15; להלן - **ההליך הקודם**), במסגרת הסדר טיעון סגור שאליו הגיעו הצדדים, הורשעה המבקשת בעבירות של העסקת עובד זר שלא כדין ואי עריכת ביטוח רפואי ונגזר עליה עונש של קנס בסך כולל של 20,000 ₪, ב-20 תשלומים וכן התחייבות להימנע מביצוע העבירות שבהן הורשעה למשך שלוש שנים, החל מיום 27.9.16 (מועד מתן גזר הדין באותו הליך) (להלן - **ההתחייבות**), שאם לא כן, תחוב בקנס המקסימלי הקבוע להן. בהתאם, ביום 28.11.16 חתמה המבקשת על התחייבות בסך 116,800 ₪.

3. במסגרת ההליך דנן בבית הדין האזורי - ביום 28.1.24 הורשעה המבקשת, על פי הודאתה, בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום - העסקת עובדת זרה בעבודת משק בית מיום 26.2.19 עד ליום 5.3.19, שלא כדין וללא ביטוח רפואי, בניגוד להוראות סעיפים 1ג, 2(א)(1), 2(א)(2), ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן - **העבירות החדשות**).

4. במסגרת הטיעונים לעונש בהליך דנן (הע"ז 33680-11-19), המדינה ביקשה להטיל על המבקשת קנס בגין העבירות החדשות וכן ביקשה להפעיל את ההתחייבות, בהינתן שמועד ביצוע העבירות החדשות חל בתקופת ההתחייבות בגין העבירות שבהן הורשעה בהליך הקודם. המבקשת מצדה טענה כי אין מקום להפעיל את ההתחייבות ולחלופין כי יש לדחות את הפעלתה למועד אחר והוסיפה כי היא מצויה בהליכי חדלות פירעון שבמסגרתם היא משלמת 1,000 ש"ח בחודש וכי שכרה החודשי נע בין 5,500 ל-6,000 ₪ בלבד. עוד טענה, בין היתר,

עמוד 1

ששיעור הקנס לפי ההתחייבות אינו סביר ויהווה עבירה "מכת מוות כלכלית" ופירטה נסיבות אישיות שבעטין ביקשה להטיל עליה קנס סמלי בלבד, בשיעור של 10 ₪.

5. בגזר הדין קבע בית הדין האזורי שהעבירות החדשות שבהן הורשעה המבקשת הן אירוע אחד, כי הקנס המרבי שניתן להטיל עליה בגין הוא 116,800 ₪ וכי זהו גם שיעור הקנס המרבי שיש להטיל על המבקשת במסגרת הפעלת ההתחייבות (בניגוד לטענת המדינה שלפיה יש להטיל מכוח הפעלת ההתחייבות קנס בסך 116,800 ₪ וקנס נוסף בסך 58,400 ₪). בית הדין קמא סקר את מכלול הנסיבות וקבע את מתחם הענישה בין 10,000 ₪ (כפל הקנס המנהלי) ובין 35,040 ₪ (30% מהקנס המרבי הקבוע בדין) והטיל על המבקשת קנס בסך 10,000 ₪ בגין העבירות החדשות.

6. אשר להפעלת ההתחייבות הפנה בית הדין האזורי לסעיף 76 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 הקובע כי "**התחייב אדם לפי סעיף 72 להימנע מעבירה, ולאחר מכן בית משפט הרשיעו בעבירה שהתחייב להימנע ממנה או קבע כי הוא ביצע את העבירה כאמור אך לא הרשיעו, יצווה בית המשפט שהרשיע או שקבע כאמור, על תשלום סכום ההתחייבות; לא שולם סכום ההתחייבות, יהא דינו של סכום זה כדין קנס ויחולו עליו הוראות סעיפים 66 עד 70, ולענין התחייבות שהוטלה על אדם לפי סעיף 72(א) - גם הוראות סעיף 71**", והוסיף כי לשון הסעיף מלמדת שלבית המשפט המאוחר אין שיקול דעת שלא להפעיל את ההתחייבות. בית הדין הוסיף כי מסקנה זו עולה גם מההיסטוריה החקיקתית של הסעיף ומהפסיקה, שלפיה ידיו של בית המשפט המאוחר "**כבולות בנוגע להפעלת ההתחייבות העצמית, ואין הוא רשאי להורות שלא להפעילה, לדחותה, או להפעילה באופן חלקי (רע"פ (עליון) 8182/18 אליעזר מושיא נ' מדינת ישראל, בפסקה 100 לפסק-דינה של השופטת ברק-ארז (18.2.2020; רע"פ (עליון) 4123/17 עניין ירדן שוחט בפסקה 4 (5.6.2018))**" וציין כי פסיקה זו אומצה על ידי בית הדין הארצי. בית הדין קמא הוסיף כי בשל מועד ביצוע העבירות החדשות הן נופלות בגדר ההתחייבות, וכי לאור הפסיקה הנוגעת לסעיף 76 לחוק העונשין, אין מנוס אלא להפעיל את ההתחייבות, חרף נסיבותיה האישיות הקשות של המבקשת.

7. לאור זאת, גזר בית הדין קמא על המבקשת קנס בסך כולל של 126,800 ₪ (10,000 ₪ בגין העבירות החדשות והיתר מכוח הפעלת ההתחייבות), וקבע כי הקנס ישולם ב-60 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.25 (בהחלטה מיום 23.8.25 התקבלה בקשת המבקשת בהסכמת המשיבה לדחות את התשלום הראשון ליום 1.12.25). כמו כן קבע כי על המבקשת לחתום על התחייבות בשיעור של 116,800 ₪ ש"ח להימנע מביצוע עבירות לפי סעיפים 2(א) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים למשך שלוש שנים.

הבקשה להארכת המועד

8. גזר הדין נחתם ביום 15.7.25 והומצא למבקשת ביום המחרת באמצעות בא כוחה, אשר גם צפה בגזר הדין דרך האתר עוד ביום שבו נחתם. בין כה ובין כה, המועד האחרון להגשת הערעור היה יום 7.9.25 - 45 יום מיום מתן פסק הדין (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **החסד"פ**)), החל בהליכים פליליים בבתי הדין לעבודה מכוח הוראת סעיף 24(ב) לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969). שלא כמו בהליכים

אזרחיים, בהליך פלילי ימי הפגרה נספרים במניין הימים, אולם אם כמו בעניין דנן היום האחרון חל בפגרה (45 מיום 15.7.25 מסתיימים ביום 31.8.25 החל בפגרת הקיץ), אזי המועד האחרון להגשת הערעור הוא היום הראשון שלאחר הפגרה (ע"פ (ארצי) 26631-10-15 **עצמון אבטחה, משמרות החופים בע"מ נ' מדינת ישראל** (13.12.2015), בסעיף 18 להחלטה וההפניה שם; ע"פ (ארצי) 11922-09-11 **האדייה נ' מדינת ישראל** (25.12.2011)). בענייננו, היום הראשון לאחר פגרת הקיץ היה יום 6.9.25. מאחר שיום זה חל בשבת, המועד האחרון להגשת הערעור הוא יום החול שלאחר מכן, קרי יום 7.9.25.

9. הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור על גזר הדין הוגשה ביום 23.10.25, קרי, באיחור של 45 יום (יוזכר כי ימי פגרת הסוכות באים במניין הימים). זהו איחור של ממש.

10. ואולם, סעיף 201 לחסד"פ קובע כי **"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200"**. הוראת סעיף זה, בניגוד למשל להוראת תקנה 125 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991 העוסקת בהארכת מועד בהליכים אזרחיים, לא דורשת קיומו של "טעם מיוחד" להארכת המועד. בעניין **קלינינג סולושיין** (ע"פ (ארצי) 48166-10-22 **קלינינג סולושיין בע"מ נ' מדינת ישראל** (22.1.2023)) כתבה רשמת בית הדין הארצי דאז, כב' השופטת אפרת קוקה, כך:

"על פי הפסיקה, 'על הרף לצורך מתן הארכת מועד במסגרת ההליך הפלילי להיות נמוך מהרף בהליך האזרחי' (...). בהתאם, קבעה ההלכה הפסוקה, כי בכל הנוגע להארכת מועד להגשת ערעור פלילי, ובשונה מהליך אזרחי, לא נדרש 'טעם מיוחד' להארכת מועד להגשת הערעור ושיקול הדעת המוקנה לבית המשפט בעניין זה הוא רחב (...). עוד נפסק, כי בשל מעמדו של נאשם בהליך הפלילי והצורך בהגנה על זכויות היסוד שלו, יש להקל עם נאשם המבקש הארכת מועד להגשת ערעור אף יותר (...).

עם זאת נפסק, כי גם כאשר מדובר בהליך פלילי, אין ליתן ארכה להגשת ערעור, אלא בהתקיים 'טעם ממשי המניח את הדעת' (...). זאת, בהתחשב בעקרון סופיות הדין ובצורך להציב גבול להימשכות ההליכים וכן בהתחשב באינטרס הציבור לחיזוק היציבות והוודאות המשפטית." (הדגשה הוספה - ח.ט.פ.).

11. ובעניין **מקלדה** (ע"פ 4946/07 **מקלדה נ' מדינת ישראל** (19.2.2009)) נסקרו השיקולים השונים, כלליים ופרטניים, אשר יש לקחתם בחשבון בבחינת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור פלילי:

"במסגרת השיקולים הכלליים יש לתת את הדעת לתכליתו של ההליך הפלילי להביא לחקר האמת ולמנוע מצב שבו תוצאת פסק הדין נקבעת בשל מחדל פרוצדוראלי. כן, יש לתת את הדעת לזכותו של הפרט המערער שלא להיות מורשע ומוענש על לא עוול בכפו. מן הצד השני, יש לתת את הדעת לאינטרס של הצד שכנגד להמשיך הלאה ולהניח שהעניין הסתיים בחלוף המועד הקבוע בחוק, אף כשהצד שכנגד הינו המדינה - גם אם במידה פחותה; לצורך להציב גבול להימשכותם של הליכים; לאינטרס בדבר סופיות הדין; לאינטרס בדבר יציבות המשפט; ולאינטרס בדבר ניהול אפקטיבי של המערכת השיפוטית בדרך שתמנע

יצירת אנדרלמוסיה ופגיעה בשירות הניתן לציבור בבתי המשפט שלרעור (...). בהקשר זה יאמר כי שלא כטענת המערער, דחיית בקשתו להארכת מועד לא תביא לפגיעה בזכות הגישה לערכאות אשר אמנם מהווה זכות יסוד בעלת מעמד מיוחד, אלא בזכותו לערער, שלאחר שהיה לו זה מכבר 'יומו בבית המשפט' בערכאה הדיונית, היקפה ומרחב התפרסותה קבועים בחוק וההגנה עליה חלשה יותר (...).

במסגרת השיקולים הפרטניים הנבחנים יש להתייחס, בין השאר, לטעמים שבעטיים הוגש הערעור באיחור; לפרק הזמן שחלף למן המועד האחרון להגשת הערעור הקבוע בחוק; לשאלת היותו של המערער מיוצג על-ידי עורך דין וכן לסיכויים הלכאוריים שהערעור שבכוונתו להגיש אמנם יתקבל (...). (הדגשות הוספו - ח.ט.פ.; ראו גם ב"פ 8197/13 אמסלם נ' מדינת ישראל, סעיפים 7 - 9 לפסק הדין (8.1.2014) וע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה, בסעיף 8 לפסק הדין (16.6.2016)).

12. בעניין דנן מנמקת המבקשת את בקשתה להארכת המועד להגשת הערעור בכך ש"סיימה השבוע... את כל הליכי הפש"ר וקיבלה הפטר מכלל החובות", וכי היא מגדלת לבדה כאם חד הורית שלושה ילדים, שניים מהם בצבא ואחד בתיכון, ממשכורת של כ-6,000 ₪ וכי "רק כעת היא הצליחה לגייס את הסכום הנדרש על מנת להגיש ערעור ותשלום אגרה לבית הדין הארצי לעבודה".

13. המדינה הודיעה על התנגדותה לבקשה, שכן הבקשה לא מגלה לשיטתה הצדקה להארכת המועד. לדבריה, במסגרת ההליך בבית הדין האזורי, הגיעו הצדדים להסדר טיעון שבמסגרתו הודתה המבקשת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום, הצדדים טענו לעונש, המבקש היתה מיוצגת על ידי ב"כ אשר מייצג אותה אף בהליך דנן, בית הדין קמא גזר את הדין ברף התחתון של מתחם הענישה שקבע והפעיל את ההתחייבות, משהמבקשת עברה עבירה נוספת בתקופה שבה התחייבה שלא לעבור עבירות מהסוג שבו הורשעה. לדברי המדינה, הבקשה הוגשה באיחור של כחודשיים ולא מוצגת בה סיבה מוצדקת לאיחור בהגשתה ונטען רק להעדר יכולת כספית של המבקשת, שרק עתה גייסה את הכסף הדרוש לשם הגשת הערעור. עוד נטען כי לבית הדין אין שיקול דעת שלא להפעיל את ההתחייבות, כי האיחור הוא "איחור גדול מאוד", כי המבקשת הגיעה מרצונה להסדר הטיעון ועל כן לא ניתן לומר שלא ניתן לה יומה והעונש שהושת עליה הוא מינימלי.

14. המבקשת, בתגובתה, חוזרת על הנטען בבקשה ומוסיפה שהנימוק היחיד שהציגה המדינה להתנגדותה לבקשה הוא העובדה שהמבקשת הודתה באישום, אלא שנימוק זה אינו משכנע. לעמדת המבקשת, היא לא מבקשת לערער על הרשעתה אלא על גזר הדין ועל הפעלת ההתחייבות, "שניתנה בנסיבות כלכליות שונות למצבה כיום", ובכוונתה "לנסות ולשכנע את בית הדין הארצי הנכבד לקבוע כי נוכח הנסיבות הקשות שהיא מצויה בהם כעת (גירושים לאחרונה וחדלות פירעון תוך דאגה לשלושה ילדים) קיים קושי להפעיל התחייבות שניתנה במצב עובדתי וכלכלי שונה בתכלית ממצב המערער כעת - כך

שלמעשה - במקום לשקם את הנאשמת ולסייע לה - אנחנו גורמים לה ולילדיה לשקוע על עברי פי פחת ואין להסכים לכך".

15. אשר לדעתי. אציין תחילה כי נראה שנקודת המוצא של המבקשת אינה מדויקת, שכן משתמע ממנה כי המדינה היא שצריכה לשכנע בהתנגדותה להארכת המועד. אלא שהנטל לשכנע בקיומו של "טעם ממשי" [להארכת המועד] **המניח את הדעת** מוטל על כתפי המבקשת. לדידי, אף בהינתן הרף המחמיר פחות בנוגע להארכת מועד בהליכים פליליים לעומת להליכים אזרחיים וחרף ההבנה לקושי שבו נתונה המבקשת, לא מצאתי כי עלה בידה להרים את הנטל האמור. ראשית, מדובר על איחור משמעותי בן 45 יום - פי שניים מפרק הזמן הקבוע בדין להגשת הערעור. שנית, המבקשת היתה מיוצגת בבית הדין האזורי והיא מיוצגת אף בהליך דנן (עניין המטה את הכף לעבר דחיית הבקשה). שלישית, הבקשה לא נתמכה בתצהיר או בכל אסמכתא התומכת בטענה העובדתית הנוגעת לגיוס הכסף הדרוש, לסיום הליכי הפש"ר, לגירושים או למועדים הרלוונטיים לכל אחד מאלה. רביעית, המבקשת טוענת כי רק עתה עלה בידה להשיג את הכסף הדרוש להגשת הערעור ולתשלום האגרה, אלא שאין אגרה בהליכים פליליים, **ובעיקר** - לא הובא כל הסבר מדוע לכל הפחות הבקשה להארכת המועד לא הוגשה במסגרת המועדים הקבועים בדין להגשת הערעור, ולו על ידי המבקשת עצמה (משלא מדובר בבקשה מורכבת המחייבת טיפול של עורך דין דווקא). חמישית, המבקשת מבקשת להגיש ערעור על גזר הדין, להבדיל מאשר על הרשעתה. מבלי להקל בקושי הכרוך מבחינת המבקשת בביצוע גזר הדין (תשלום חודשי העולה על 2,000 ₪), אין מדובר על מצב שבו הארכת המועד נדרשת למניעת הרשעתה על לא עוול בכפה או על מצב שבו מדובר בערעור על גזר דין שהטיל עונש מאסר, שאז הפגיעה קשה יותר ובהתאם תגבר הנטייה להאריך את המועד. שישית, על פני הדברים ובמלוא הזהירות הנדרשת, בכל הנוגע להפעלת ההתחייבות ובשים לב לפסיקה בעניין **שוחט** (רע"פ 4123/17 **שוחט נ' מדינת ישראל** (25.6.2018)), אשר אומצה בפסיקתו של בית דין זה (ע"פ (ארצי) 52540-12-22 **מדינת ישראל נ' אציל** (30.5.2023)), סיכויי הערעור נחזים כנמוכים למדי. אוסיף כי טענת המבקשת בעניין השינוי במצבה הכלכלי (מעבר לכך שלא נתמכה בתצהיר ובכל אסמכתא) נכונה לכל מצב של הפעלת התחייבות ולמעשה בשל כך נוספה ה"אזהרה" לגבי שיקול הדעת בקביעת שיעור ההתחייבות, בשים לב **"לחשש שהטלת התחייבות בלתי מותאמת מבחינה כלכלית עלולה להתגלות לימים כ'מלכודת'"** (סעיף 100 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז ברע"פ 8182/18 מושיא נ' מדינת ישראל (18.2.2020)). חרף זאת נפסק אשר נפסק - כי **"משהוטלה ההתחייבות, ידיו של בית המשפט כבולות והוא אינו יכול להורות על הארכתה או על מימוש חלקי בלבד שלה"** (שם, שם, בהסתמך על הנפסק בעניין **שוחט**). לבסוף, גם אם הערעור יופנה נגד שיעור הקנס שהוטל בגין העבירות החדשות, קשה לומר שסיכויי טובים, משזה נפסק ברף המינימלי של מתחם הענישה שנקבע. שביעית, מצאתי ליתן משקל-מה לחובת המבקשת לכך שעד עתה הערעור עצמו עדיין לא הוגש, אם כי אילו היה עניין זה עומד לבדו, לא היה בו כדי להכריע.

16. סיכומם של דברים: בשים לב למשך האיחור, בהעדר כל טעם לאיחור בהגשת הבקשה, קל וחומר טעם המניח את הדעת, ובהינתן סיכויי הערעור הלכאוריים כאמור לעיל, הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור נדחית. אין צו להוצאות. המזכירות תסגור את התיק.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ו (11 ינואר 2026) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.